

БРАНКОВО КОЛО

ЗАВОД ЗА ЗАШТИТУ ПРИРОДНЕ СРЕДИНЕ СРБИЈЕ

Част нам је да Вас позовемо на промоцију романа-првенца:

Мирослав Кусмук

В У К

(Бесједа, Бањалука, 2008)

О роману говоре:
Ненад Грујичић
Дарко Гавриловић
и аутор

Гост: Срђан Асановић, појац
Водитељка: Николина Стјепановић

Уторак, 28. април, 20 часова Радничка 20а, Нови Сад

Имао је само 22 године када је, рањен на сарајевском ратишту у вратни део кичме, остао трајно прикован за инвалидска колица. Од тада, пуних 13 година води своју непрекидну вучју борбу и учи нас како се чува плам живота и нит смисла у себи. Може да пише само рубом малог прста десне руке, али његова мисао је чиста, воља непоколебљива и срце испуњено смирењем. Роман „Вук”, чије друго издање управо објављује „Принцип Прес”, упечатљиво је сведочанство о свему томе

Вук живи у сваком од нас и није тешко доћи до њега. Потребно је само сакупити довољно снаге. Они који оду корак даље и погледају га у очи, суоче се са својим стрепњама. Вук је заправо све оно што кријемо од других, али и од себе, од чега бјежимо, чега се одричемо, али безуспјешно.

Овако почиње своју причу Мирослав Кусмук, писац романа Вук, чије друго издање управо припрема „Принцип Прес”, прво издање објавила је „Бесједа” из Бањалуке.

Сарајлија настањен у сремској варошици Инђији, већ првом књигом показао је литерарну зрелост и изазвао интересовање књижевне јавности. Роман Вук високо су оцијенили универзитетски професори и књижевни критичари, а Савјет за културу Скупштине града Бања Лука наградио је Кусмуков рукопис на конкурс за издавачку дјелатност.

За овог младог писца, који је још у тражењу свог књижевног пута, није то био само огроман подстрек за даље стварање. За Мирослава Кусмука та књига је много више. Она је лијек, мелем за душу, али и оружје. Оружје духа, оружје срца и ума. Доказ да је Мирослав Кусмук, након повреде вратног дијела кичме и 13 година прикованости за колица, успио да се суочи сам са собом, храбро крене у борбу за нови живот, за нови смисао и да из те борбе изађе као побједник.

Чињеница да може да пише само рубом малог прста десне руке, која му је полупокретна, није га обесхрабрила. Баш као и његов јунак, Мирослав Кусмук се вучјом снагом ухватио у коштац са властитом судбином и успио да пронађе дубља значења у истинама којима га је учио његов живот.

– Када сам са непуне 22 године схватио да остатак живота треба да проведем везан за инвалидска колица, није било лако. Почела је борба чији је циљ био само један: да све буде као што је било прије повреде. Та борба је била изгубљена за све, само не за моју породицу и мене. Разапет између два свијета, првог од жеља и снова, и другог који је био сурово реалан и често ме вукао ка дну, почео сам да тражим снагу и смисао. Схватио сам да је живот, заправо, заробљеник два различита свијета који један без другог не би могли да постоје. Као што тијело и дух чине јединство, тако су снови и стварност недјелјива цјелина. Моје тијело је остало сломљено, али мој дух се изборио са тјелесним хендикепом и помогао ми да се измирим са свијетом који ме окружује – прича Мирослав Кусмук.

Сматрајући да свако утемељено књижевно дјело има аутобиографске елементе, Мирослав Кусмук је Вуку у свом роману позајмио дио свог поимања свијета.

– На жалост, не састоји се човјеков живот само од лијепих ствари. Ту је и оно друго, мање лијепо, али подједнако важно, јер управо лоше животни искуство треба пренијети другима. Када сам писао књигу Вук, завукао сам се у вучју кожу и свог јунака добрим дијелом испунио мојим осјећањима и виђењем свијета, каже Кусмук.

Поред књижевности, у њему трепере и многе друге умјетности и духовност. Воли природу, јер је она, записао је Гете, „једина књига која на свакој страници нуди бескрајно много могућности”.

Са животињама је живио од најранијег дјетињства. А са 16 година у Сарајеву је отворио радњу за кућне љубимце. Трговао и друговао. А онда је дошао рат и рањавање у кичму на сарајевском ратишту. Потом године тешке борбе у болницама у Србији. У болници у Старом Сланкамену провео је пуних десет година. Љубав мајке, која је све те године била уз њега, каже, помогла му је да не поклекне. Други дио пута пронашао је сам и показао свима како прича о духу који побијеђује тијело није само фраза.

– Снагу за живот ми даје Бог и све нека буде по његовој вољи. Породица је дар Божји и треба је чувати. Чак и када нисмо више дио исте породице или чопора, треба да водимо рачуна једни о другима. То ће нас оснажити и када паднемо у очајање, помоћи нам да се изборимо са свим животним искушењима – каже Мирослав Кусмук.

Неда Симић Жерајић